

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/43/2025
Identifikačné číslo spisu:	7120212362
Dátum vydania rozhodnutia:	19.08.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:7120212362.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci žalobcu B. G. L., narodeného XX. N. XXXX, R., C. D. X, zastúpeného advokátkou JUDr. Helenou Knopovou, Košice, Floriánska 19, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 71, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vedenej na Mestskom súde Košice pod sp.zn. 22C/37/2020, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 25. septembra 2024 sp. zn. 11Co/78/2023, 11Co/79/2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 25. septembra 2024 sp. zn. 11Co/78/2023, 11Co/79/2023 v potvrdzujúcom výroku o trovách prvoinštančného konania a vo výroku o trovách odvolacieho konania z r u š u j e a vec mu v rozsahu zrušenia v r a c i a na ďalšie konanie.

Uznesenia Mestského súdu Košice z 24. januára 2025 č.k. 22C/37/2020-401 a z 21. marca 2025 č.k. 22C/37/2020-442 z r u š u j e.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom v znení opravného uznesenia uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 15.839,98 eura, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. (I.) žalobu v časti o zaplatenie 3.385 eur zamietol (II.), v prevyšujúcej časti konanie zastavil (III.) a priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy (IV.). Doplnčacím rozsudkom č.k. 22C/37/2020-327 zo dňa 22.2.2023, súd podľa ust. § 225 ods. 1 a 2 CSP doplnil rozsudok 22C/37/2020-245 zo dňa 8.9.2022 o výrok V., ktorým priznal štátu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanej. Rozhodol takto o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia náhrady škody a nemajetkovej ujmy vo výške 49.395,73 eura, následne po čiastočnom späťvzatí žaloby vo výške 19.224,98 eura, z toho sumy 3.839,98 eura titulom trov obhajoby v trestnom konaní a sumy 15.385 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, spôsobenej nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia a rozhodnutím o väzbe, ktorá trvala od 7.11.2007 do 18.4.2010 a za ktorú ujmu (majetkovú i nemajetkovú) zodpovedá štát podľa ustanovení § 5 až § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene

niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 a 2, § 256 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, 2 a s použitím čl. 4 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že priznal žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy, nakoľko v danom prípade výška nároku závisela od výlučne úvahy súdu týkajúcej sa skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku, ktorý bol daný.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 25. septembra 2024 sp. zn. 11Co/78/2023, 11Co/79/2023 potvrdil rozsudok v znení opravného uznesenia v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania, zrušil doplniaci rozsudok č.k. 22C/37/2020-327 zo dňa 22.2.2023 a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v plnom rozsahu. Odvolací súd svoje rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil tým, že v danom spore mal žalobca plný procesný úspech, a preto mu súd prvej inštancie správne priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v 100 % rozsahu proti procesne neúspešnej žalovanej podľa ust. § 255 ods. 1 CSP. V časti uplatneného nároku na náhradu majetkovej škody bol žalobca úspešný v celom rozsahu. Rozsah jeho úspechu ohľadne nároku na náhradu nemajetkovej ujmy závisel od úvahy súdu, nakoľko súd na základe vlastnej úvahy stanovil výšku nemajetkovej ujmy, čím bola v konečnom dôsledku znížená suma odškodnenia priznaná žalobcovi. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy v zmysle § 255 ods. 1 CSP je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“, keďže ten sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP), zohľadniac ust. § 251 CSP, pričom pri vyčíslení výšky náhrady trov konania bude vychádzať z prisúdenej sumy náhrady nemajetkovej ujmy, a nie zo žalovanej sumy. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok v znení opravného uznesenia v napadnutom vyhovujúcom výroku vo veci samej podľa ust. § 387 ods. 1 CSP, sčasti na podklade odlišných dôvodov, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, ako vecne správny potvrdil a doplniaci rozsudok 22C/37/2020-337 zo dňa 22.2.2023 podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP zrušil. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na ich náhradu v plnom rozsahu proti žalovanej, ktorá v odvolacom konaní úspech nemala. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Proti uvedenejmu rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti náhrady trov konania podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“), ktorým sa domáhala zrušenia rozhodnutia odvolacieho súdu v napadnutom rozsahu, uplatniac dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Žalovaná namietala, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v časti nároku na náhradu trov prvoinštančného konania neobsahuje absolútne žiadnu odpoveď na to, akým spôsobom odvolací súd pri rozhodovaní o tomto nároku dospel k záveru o plnom procesnom úspechu žalobcu v konaní v časti požadovanej náhrady majetkovej škody, od ktorého následne odvolací súd odvíja i záver o dôvodnosti nároku žalobcu na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100% z celej prisúdenej sumy. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je tak vo vzťahu k potvrdeniu výroku prvoinštančného rozsudku o náhrade trov prvoinštančného konania nedostatočné a nepreskúmateľné. Odvolací súd (rovnako ako pred ním súd prvej inštancie) dospel k arbitrárnemu záveru o plnom procesnom úspechu žalobcu v časti náhrady majetkovej škody (a na podklade tohto záveru i v celom predmete konania), ktorý vo svojom rozhodnutí nijako nezdôvodnil.

3.1 Zo skutkových okolností veci je zrejmé, že žalobca sa podanou žalobou domáhal priznania náhrady majetkovej škody vo výške 5 691,09 eura a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 43 704,64 eura, pričom súd prvej inštancie žalovanú zaviazal na zaplatenie sumy spolu 15 839,98 eura pozostávajúcej z náhrady majetkovej škody v rozsahu sumy 3 839,98 eura a náhrady nemajetkovej ujmy v rozsahu sumy 12 000 eur, vo zvyšku žalobu zamietol, resp. konanie zastavil pre späťvzatie. Zastavenie konania sa týkalo tak časti požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy (v rozsahu sumy 28 319,64 eura) ako aj náhrady majetkovej škody (v rozsahu sumy 1 851,11 eura), v ktorých žalobca vzal žalobu späť. V

zmysle ustálenej rozhodovacej praxe späťvzatie žaloby treba, pokiaľ k takémuto kroku žalobcu nedala príčinu strana žalovaného napr. tým, že v tomto rozsahu dobrovoľne plnila, považovať pre účely rozhodovania o nároku na náhradu trov konania za procesný neúspech žalobcu v rozsahu späťvzatia, a s týmto procesným neúspechom je potrebné sa aj náležite vysporiadať v rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania. Žalobca síce v konaní bol v merite veci úspešný v „právnom základe veci“ čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy, avšak predmetom konania nebol len tento nárok. Žalobca sa totiž popri náhrade nemajetkovej ujmy domáhal žalobou aj náhrady majetkovej škody, a to vo výške 5 691,09 eura, z ktorej však v priebehu konania čiastočne vzal späť žalobu v rozsahu sumy 1 851,11 eura a v tomto rozsahu súd konanie v rozhodnutí vo veci samej právoplatne zastavil. Žalobca tak bol v požadovanej náhrade majetkovej škody úspešný len čo do sumy 3 839,98 eura z pôvodne žalovaných 5 691,09 eura. Výška priznaného plnenia v časti náhrady majetkovej škody pritom nezávisí od úvahy súdu, ale je striktné vymedzená vyčísľiteľnou majetkovou škodou, ktorej vznik a rozsah bol v konaní príslušným spôsobom preukázaný. V prípade žalobcu bol jeho úspech v časti uplatnenej náhrady majetkovej škody v rozsahu 67,47 %, žalovaná teda bola v tejto časti úspešná v rozsahu 32,53 %, z čoho vyplýva procesný úspech žalobcu v tejto časti požadovaných nárokov 34,94 %. Uvedené len potvrdzuje, že žalobcovi nemohlo vzniknúť právo na náhradu trov konania v rozsahu 100% z celej prisúdenej sumy. Žalovaná túto skutočnosť a zrejmu nesprávnosť v rozhodnutí súdu prvej inštancie, ktorý opomenul a absolútne žiadnym spôsobom pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nezohľadnil procesný neúspech žalobcu v značnej časti žalobou požadovaného nároku na náhradu majetkovej škody, namietla v odvolaní zo dňa 09.11.2022 (resp. zo dňa 28.11.2022 po vydaní opravného uznesenia) - k tomu porovnaj str. 12 odvolania ako aj záver bodu 9. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu na str. 13. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku o nároku žalobcu na náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu potvrdil. Aj odvolací súd teda, pri nezmenenom rozhodnutí vo veci samej, rozhodol v nesúlade s výsledkom konania v merite veci, pričom svoje rozhodnutie nedostatočným spôsobom a nepreskúmateľne odôvodnil a neposkytol žiadne zrozumiteľné a presvedčivé vysvetlenie dôvodov podstatných pre jeho rozhodnutie, ktoré v dôsledku toho nenapĺňa zákonom vyžadované kvalitatívne kritériá riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie odvolacieho súdu o náhrade trov konania je svojvoľné a arbitrárne, neprimerane skresľuje výsledok celého súdneho konania v prospech žalobcu, ktorý napriek procesnému úspechu iba v časti uplatnených nárokov bol postavený do pozície strany, ktorá má nárok na plnú náhradu trov celého konania, a žalovaná nepozná dôvody, na základe ktorých odvolací (a pred ním aj prvoinštančný) súd k tomuto záveru dospel.

4. Žalobca sa k podanému dovolaniu vyjadril písomne, navrhol ho ako nedôvodné zmietnuť, resp. ako neprípustné odmietnuť. Rozhodnutia súdov nižších inštancií v časti náhrady trov konania považuje za vecne správne.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f) CSP) zároveň aj dôvodné a rozhodnutie odvolacieho súdu je potrebné v napadnutom rozsahu náhrady trov konania zrušiť.

6. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o náhrade trov konania pre existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP konštatoval dovolací súd vo viacerých rozhodnutiach (8Cdo/111/2019, 8Cdo/266/2019, 4Cdo/70/2020, 4Cdo/155/2020, 2Cdo/89/2020, 9Cdo/68/2021).

7. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *García Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*). Judikatúra ESLP síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá však na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (*Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, *Hiro Balani c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998).

9.1. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

9.2. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane

druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

10. Preskúmaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v časti, v ktorej rozhodol o trovách prvoinštančného konania, najvyšší súd dospel k záveru, že odvolací súd nezohľadnil vyššie citované východiská ochrany základných práv a slobôd dovolateľa, preto jeho prístup pri rozhodovaní o trovách konania nemožno hodnotiť inak ako taký, ktorý odporuje obsahu základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z ustálenej judikatúry dovolacieho súdu vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného sporového konania a ako také spadá pod čl. 46 ods. 1 ústavy, prostredníctvom ktorého sa zaručuje každému základné právo na súdnu ochranu. Súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo strany sporu na súdnu ochranu. Či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy), určuje zákonná úprava náhrady trov konania obsiahnutá v Civilnom sporovom poriadku účinnom od 1. júla 2016 (§ 255 a nasl.). Procesné predpisy, ktoré upravujú náhradu trov konania, preto treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu.

11. Podľa dovolacieho súdu je potrebné rovnaké kvalitatívne kritériá ako na odôvodnenie meritórneho rozhodnutia súdu, uplatňovať aj na rozhodnutie o náhrade trov konania, preto bolo povinnosťou odvolacieho súdu aj v tejto časti svojho rozhodnutia jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnať sa so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie podstatné a právne významné, uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie o náhrade trov konania založil. Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver, súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť.

12. Odvolací súd na konkrétnu a špecifickú odvoláciu argumentáciu žalovanej reagoval nedostatočne. Dovolateľka v tejto súvislosti dôvodne poukázala na to, že „zo skutkových okolností prejednávaného sporu bolo zrejmé, že žalobca sa podanou žalobou domáhal priznania náhrady majetkovej škody vo výške 5 691,09 EUR a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 43 704,64 EUR, pričom súd prvej inštancie žalovanú zaviazal na zaplatenie sumy spolu 15 839,98 EUR, pozostávajúcej z náhrady majetkovej škody v rozsahu sumy 3 839,98 EUR a náhrady nemajetkovej ujmy v rozsahu sumy 12 000,- EUR, vo zvyšku žalobu zamietol, resp. konanie zastavil pre späťvzatie. Zastavenie konania sa týkalo tak časti požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy (v rozsahu sumy 28 319,64 EUR) ako aj náhrady majetkovej škody (v rozsahu sumy 1 851,11 EUR), v ktorých žalobca vzal žalobu späť. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe späťvzatie žaloby treba, pokiaľ k takémuto kroku žalobcu nedala príčinu strana žalovaného napr. tým, že v tomto rozsahu dobrovoľne plnila, považovať pre účely rozhodovania o nároku na náhradu trov konania za procesný neúspech žalobcu v rozsahu späťvzatia, a s týmto procesným neúspechom je potrebné sa aj náležite vysporiadať v rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania. Žalobca síce v konaní bol v merite veci úspešný v právnom základe veci čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy, avšak predmetom konania nebol len tento nárok. Žalobca sa totiž popri náhrade nemajetkovej ujmy domáhal žalobou aj náhrady majetkovej škody, a to vo výške 5 691,09 EUR, z ktorej však v priebehu konania čiastočne vzal späť žalobu v rozsahu sumy 1 851,11 EUR a v tomto rozsahu súd konanie v rozhodnutí vo veci samej právoplatne zastavil. Žalobca tak bol v požadovanej náhrade majetkovej škody úspešný len čo do sumy 3 839,98 EUR z pôvodne žalovaných 5 691,09 EUR. Výška priznaného plnenia v časti náhrady majetkovej škody pritom nezávisí od úvahy súdu, ale je striktné vymedzená vyčísľiteľnou majetkovou škodou, ktorej vznik a rozsah bol v konaní príslušným spôsobom preukázaný. V prípade žalobcu bol jeho úspech v časti uplatnenej náhrady majetkovej škody v rozsahu 67,47 %, žalovaná teda bola v tejto časti úspešná v rozsahu 32,53 %, z čoho vyplýva procesný úspech žalobcu v tejto časti požadovaných nárokov 34,94 %. Uvedené len potvrdzuje, že žalobcovi nemohlo vzniknúť právo na

náhradu trov konania v rozsahu 100% z celej prisúdenej sumy.“

13. Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je jednoznačne zrejmé, že odvolací súd sa vôbec nezaoberal vyššie uvedenými odvolacími námietkami žalovanej, na jej odvoláciu argumentáciu, hoci ju v bode 9. odôvodnenia jasne uviedol, nijako konkrétne nereagoval, neposkytol na ňu žiadnu odpoveď. Vzhľadom na to, že v preskúvanom rozsudku odvolacieho súdu sa odvolací súd vôbec nezaoberal vyššie uvedenou podstatnou a rozhodujúcou odvolacou argumentáciou žalovanej, pri odôvodnení svojho rozhodnutia si tak nesplnil svoju základnú povinnosť jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnať sa so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie podstatné a právne významné, uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Odôvodnenie preskúvaného rozhodnutia odvolacieho súdu nenapĺňa požiadavku koherentnosti a konzistentnosti použitej argumentácie.

14. Vzhľadom na zistenie, že v časti náhrady trov konania došlo v konaní k procesným vadám podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne, najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu v časti, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o náhrade trov konania ako aj v súvisiacom výroku o trovách odvolacieho konania uznesením zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec vrátil v takto zrušenej časti odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Povinnosťou odvolacieho súdu bude opätovne rozhodnúť o náhrade trov konania, vychádzajúc pritom zo záverov právneho posúdenia veci samej, ako aj z potreby náležitého zohľadnenia a vyhodnotenia všetkých relevantných skutočností, ktoré majú vplyv na rozhodovanie o náhrade trov konania, reagujúc pritom na podstatné odvolacie námietky žalovanej, s potrebou rozhodnutie náležite odôvodniť v súlade s požiadavkami v zmysle § 220 a § 393 CSP.

15. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

16. Zároveň dovolací súd zrušil aj uznesenia súdu prvej inštancie z 24. januára 2025 č.k. 22C/37/2020-401 a z 21. marca 2025 č.k. 22C/37/2020-442 týkajúce sa výšky trov konania v súlade s ustanovením § 439 písm. a) CSP ako závislý výrok od rozhodnutia vo veci samej (R 73/2004).

17. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.